

vsa tresem. Ljubi stariši, ali bom res morala vedno tukaj biti, ali res ne morem biti doma pri Vas?

Ljuba mati, pridite po me, saj bom doma vse opravila, da ne bo treba dekle Franice. Veste, ko so me stric zapodili iz hiše, sem šla v kuhinjo k teti. Teta so pa boljši in so mi dali zajutrek, rekoč: „Glej, danes ti dam kavo, a jutri boš z družino jedla žgance in zelje, da se ne razvadiš.“ Tudi mi povedó, kaj imam odslej delati: vsako jutro ob petih vstati, potem k sveti maši. Potem moram pomagati, ko pospravljajo sobe, in kar mi kateri ukaže. Vsacega moram ubogati. Le pomislite, koliko jih moram ubogati: strica, teto, dva mlada strica, natakario in dve deklí!

Eden mi ukaže to, drug to. Pa vse bo Bog dal, da bi mi le ne bilo tako dolgčas po Vas. Danes so bili pri nas gospod dekan. Oh, kako so dobri! Vprašali so me, kje sem doma, če sem bila že pri sv. obhajilu? Povedala sem, da sem že ves nauk odpravila. Rekli so, da sem pridna. Vprašali so me, če imam še stariše, če imam še kaj sestrâ in bratov? Povedala sem, da nas je osem, in da je šel najstarejši brat Janez v Ljubljano v šolo, pa precej v četrti razred in da se za „gospoda“ uči, da bo „gospod“. A gospod dekan so se nasmehnili, ne vem, zakaj.

Prosim Vas, da kmalu pišete, če Vam je kaj dolgčas po meni. Ali pride Janezek o Božiču domov? Ali bo imel jaslice? Jaz sem že teto zanje prosila, pa so mi obljubili, če bom pridna.

Prav lepo Vas vse pozdravljam

Vaša hvaležna hči

(Dalje prih.)

Mimica.

Mar ni ti žal?

Aj škrtelj, močni škrteljček!

Glej, veverico, glej,

Na smreki! In sekirico

Zastavil je po njej.

Aj, škrtelj, pridni škrteljček

Posekal jo je res;

A veverica smuknila

Na bližnji hrastov les.

Aj, škrtelj, nori škrteljček,

Glasno te kara log:

Mar ni ti žal sekirice

In smrečice in rok?

Silvin Sardenko.

